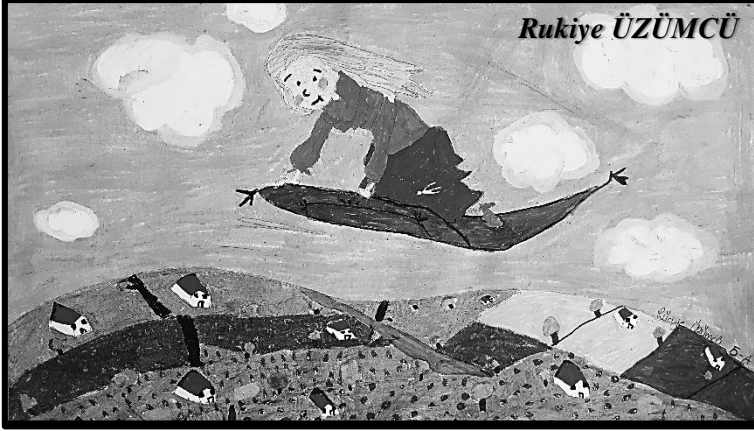

TÜRKMEN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Rukiye ÜZÜMCÜ

Gamze OLMUŞ SEVGİ ÇİÇEKLERİ

Dallarda çiçek çiçek ,
Tarlada başak başak ,
Ocakta alev alev,
Biz sevgi çiçekleriyiz.

Suların mavisinde ,
Yaprağın yeşilinde ,
Barışın güneşinde ,
Biz sevgi çiçekleriyiz.

Bir kuşun kanadında ,
Baharda yağın yağmurda,
Anadolu bozkırında ,
Biz sevgi çiçekleriyiz.

Damla KIRIKÇI GELECEĞE MEKTUP

Sevgili Gelecek,

İleride bir gün bu mektubumun cevabını yaşayarak almak dileğiyle yazıyorum bu satırları sana. Umarım gelecek çok iyisindir, mutlulukla dolu, sağlıklı, neşen yerindedir. En çok isteğim huzurlu olman. Şimdi beni soracak olursan fena sayılmam ama daha gelecekte bu halimden daha iyi olacağımı düşünmekteyim, hayal etmekteyim. Seni şimdi biraz sorularıyla sıkacağım ama kusura bakmazsın umarım.

İnsan bir şeyleri yaşayarak görüyor ve öğreniyor. Fakat hep ilerisi için planlar kuruyoruz. Benimde geleceğe dair planlarım, hayallerim var. Sana sormak istiyorum bunlar gerçekleşecek mi ? Mesela ben ve ailem eğitimim için güzel günler planlıyoruz sence bu güzel günler gelecek mi ? Ben onları yaşayıp göreceğim miyim ? Eminim sen bunların cevabını biliyorsun ama ne yapayım ben de sabırsızlanıyorum bunları öğrenmek için. Öğretmenlerimi çok seviyorum ve ben de onlar gibi olmak istiyorum. Sen bilirsin ileride öğretmen olacak mıyım ? Küçük bir çocuğun kalbine dokunabilecek miyim ? Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Şimdi diyeceksin neden bu kadar bencillik edip hep kendin ile ilgili sorular soruyorsun, diye. Haklısın heyecanımı maruz gör. Aslında çok merak ediyorum şimdi yanımda olan beni seven arkadaşlarım, sevdiklerim, ailem ileride benim mutluluğumda yanımda olacak mı ? Bu mutluluklarımı onlarla paylaşabilecek miyim ? Bir de tabii yaşadığımız şu kocaman dünya var aklımda soru işareti olan. Ben bu zamanlardan çok da memnun değilim gelecek. Dünyada savaşlar, yoksulluklar, bencillikler çok arttı. Sen bilirsin gelecekte bunlar da var mı? İnşallah bunlar yoktur. Değişerek gelmeni istiyorum, güzelliklerle dolu ol, mutluluk olsun istiyorum. Sence çok mu şey istiyorum gelecek ?

Fazla sözü uzatıp seni sıkamak istemiyorum. Sana güzel şeylerin sözünü veriyorum gelecek. Ben sana güzelliklerle geleceğim sen de beni mutlulukla karşıla istiyorum. O gün geldiğinde sorularına inşallah istediğim yanıtları almış olurum. Gittikçe sabırsızlığım artıyor ve seni heyecanla bekliyorum. Karşılaşınca dek yaşayacağım günlere iyi bakman dileğinle şimdilik hoşça kal.

Semra DORUK KİBİR VE ÖFKE

Hayat aslında sadece bizim yaşantımızdan oluşmuyor. Fakat biz bunun farkında değiliz. Sanki hayat sadece bize aitmiş de diğer insanlar hayatımıza dahil değilmiş gibi davranmaya devam etmekteyiz. Bu hayatı birlikte yaşadığımızı ne zaman öğreneceğiz ? Siz bu sorunun cevabını düşünürken ben biraz bir şeylerden bahsetmek istiyorum. Kendi düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum çünkü biliyorum ki bu hayatı birlikte yaşıyoruz ve sizler bunu bilmelisiniz. İnsanları gözlemliyorum, bakıyorum, anlamaya çalışıyorum. Sanki bazı insanlar dünyanın kendilerine ait olduğunu düşünerek hareket ediyorlar. Adeta küçük dağları kendileri yaratmışlar. Anlam veremiyorum bu kibirli hallerine. Bazen bu kibirli halleri öyle boyutlara oluşuyor ki bırakın etrafında onlarla birlikte aynı yaşamı yaşayan insanların olduğunu fark etmeyi yaşamlarına dahil oldukları için insanlara öfkelerini kusuyorlar. Onları sanki yaşamlarında bir fazlalık olarak kendilerine bir engel olarak görüyorlar. İnsanların bu hali gerçekten anlaşılmas. Neden ? Neden insanlar bir bütünün parçaları olduğumuzu bir türlü kabul etmiyorlar ?

Şunu biliyorum ki. Bu hayat hepimizin ve bizler birbirini tamamlayan parçalarıdır. Biz bir arada olunca fazlalık hissetmemeliyiz, eğer bir arada olmazsak bir eksiklik olduğumu hissetmeliyiz. Farklı konumlarda, farklı mesleklerde olabiliriz. Ama aynanın karşısına geçip baktığımız da aslında birbirimizden bir farkımız olmadığını göreceğiz. Keşke herkes bu söylediklerimi anlayabilse, kulak verse. Eminim o zaman yaşadığımız bu hayat bize daha fazla mutluluk verecektir. Belki bu söylediklerim bazılarında çok da mantıklı gelmeyecek. Onlar yine bazı hayatları kendilerinin yaşamına yakışmadığını, zarar verdiğini söyleyecek ama kibirlerinin onların gözlerini kör ettiğini fark edemeyecekler.

Hayata her zaman kendi pencereimizden bakmamalıyız. Bazen kendimize insanların pencerelerinde de yer bulmalıyız. Eğer bunu yapmayı becerebilirsek kin ve nefreti ardımızda bırakıp birlik oluruz. Dünya o zaman yaşanılacak bir yer olur. Aksi halde böyle devam edersek kendimize ve etrafımızdakilere zarar vermeye devam edeceğiz.

Melike Nur ONBAŞI ODUNCU

Yine her gün olduğu gibi Hasan Amca eşiği Karakaçanla ormana doğru yola koyulacakmış. Biraz odun toplayıp pazara gidip onları satıp yaşlı eşi ve kendi için bir şeyler alacakmış. Eşiği Karakaçan bu yolculukta hem ona bir dost hem de iş arkadaşı oluyormuş. Hasan Amca ve Karakaçan yola koyulmuşlar ve ormanın yolunu tutmuşlar. Ormana vardıklarında etrafta kimsecikler yokmuş ve Hasan Amca kurumuş ağaç dallarını toplamaya başlamış. Topladığı ağaç dallarını Karakaçana yüklemiş. Uzun orman yolunda dinlene dinlene ilerliyorlarmış. Hasan Amca yaşlılıktan dolayı Karakaçana yetişmekte biraz güçlük çekiyormuş arada bir dinlenip yola öyle devam ediyormuş.

Tam dinlenirken uzaktan Karakaçan'ın acıyla inleyen sesini duymuş ve hemen sese doğru koşmuş. Karakaçan'ın yanına vardığında onu acıyla yerde yatarken bulmuş. Ayağı takılan Karakaçan'ın bacaklarında sıyrıklar varmış, belliymiş Karakaçan'ın düşüp kendini yaraladığı. Bu arada Karakaçan'ın başında Hasan Amcanın tanımadığı birkaç kişi varmış. Bu insanlar şehirden ormana kamp yapmaya gelmiş şehirlilermiş. Hasan Amca'yı görünce hemen başlamışlar suçlamaya. Kocaman adamsın bu hayvana eziyet etmeye utanmıyor musun, yazık değil mi, demişler. Hasan Amca Karakaçan'ı ne kadar sevdiğini söylese de ona eziyet etmediğini söylese de adamlar ona inanmamışlar. Hasan Amca bu sözler sonrasında çok üzülmüş Karakaçan'a yüklediği odunları sırtına almış ve Karakaçan ile birlikte evin yolunu tutmuşlar. Eve vardığında Hasan Amca hala düşünüyormuş. Karakaçan'a ne oldu ? Neden düştü ? Bir türlü anlam veremiyormuş olanlara. Ertesi sabah Karakaçan yaralı olduğu için onu evde bırakıp tekrar ormanın yolunu tutmuş Hasan Amca.

Bulduğu odunları güzelce bir iple bağlayıp bir ağacın gölgesine oturup biraz dinlenmek istemiş. Heybesinden ekmeğini ve peynirini çıkarıp tam yiyecekken yakınlardan bir yardım sesi işitmiş. Hemen sese doğru koşan Hasan Amca bir adamın yerde yattığını ve arkadaşlarının çaresiz onun için ağladıklarını görmüş. Hasan Amca hemen adamın yanına gidip ne olduğunu anlamaya çalışmış. Bir de ne görsün yılan adamı bacağından sokmuş. Yılanın adamı soktuğu yer Karakaçan'ın düşüp kendini yaraladığı yermiş. Hasan Amca hemen adamı sırtlamış ve köydeki evine götürmüştü. Şehre kadar gitmeleri için yeterli vakit olmadığı için önce evinde yaralı adama ilk müdahaleyi yapıp daha sonra köyden bir araba bulup adamı arkadaşlarıyla birlikte şehre hastaneye yolcu etmiş. Hasan Amca bu olaylardan sonra kafasındaki soruların cevabını bulmaya başlamış. Karakaçan'ın da o yılanla karşılaştığını ve Karakaçan'ın yilandan korkup düştüğünü, kendini yaraladığını anlamış. Aradan bir hafta geçmiş Hasan Amca yine ormandan dönüyormuş, bakmış evin önünde bir kalabalık var. Eve vardığından evin önündeki insanları tanımış. Bu kişiler Hasan Amcanın yardım ettiği o şehirliler olmuş.

Yılanın soktuğu adam Hasan Amca'yı görünce hemen eline sarılmış ve elini öpmüş. Ondaki özür dilemiş. Karakaçan'ı yaralı görünce sana çıktık, bilmeden etmeden günahını aldık demiş. Hem hayatını kurtardığı için minnettar olduğunu hem de Hasan Amcaya o gün çıktıkları için üzgün olduklarını söyleyip özür dilemişler. Hasan Amca güler yüzüyle onlara sıcak bir çay isteyip istemediklerini sormuş. Ne kadar da başı iyi başlamasa da sonunda sıcak bir çay eşliğinde muhabbet edecekleri bir dostluk kazanmışlar. Herkes aslında her şeyin görüldüğü gibi olmayacağını altında farklı hikayelerinin olduğunu bir kez daha anlamış.

Muhammed Ali ADA

KESKİN SİRKE KÜPÜNE ZARAR

Bir zamanlar kendi halinde insanların mutlu hayatlarının olduğunu bir köy varmış. Bu köyde insanlar hep yardımlaşır birbirlerine destek çıkarlarmış. Köyün bir tane bakkalı varmış ve alışverişlerini insanlar bu bakkaldan yaparlarmış. Her hafta köy meydanında büyük kazanlar kurulur, insanlar sırayla yemekler yapar, birlikte afiyetler yiyip sohbetler ederlermiş. Köylüler ekmeğini topraktan kazanan çiftçi insanlarmış. Her yıl ekinlerini eker, zamanı gelince birlikte toplar ve şehre gidip ürünlerini satarlarmış. Her seneleri bu şekilde geçer ve birlikleri, mutlulukları artarak devam edermiş. Ta ki o seneye kadar...

O yıl havalar o kadar kötü geçmiş ki ettikleri ekinleri soğuk vurmuş, doğru düzgün gelecek sene için tohumluk bile elde edememişler. Anlamışlar gelecek yılın hayli zor geçeceğini. Fakat durumları ne kadar zor olsa da birbirlerine olan bağlılıklarının azalmaması için ellerinde imkan olmasa da geleneklerini sürdürmek istemişler. Her hafta yine meydana yemekler sırayla pişirmeye, sohbetler edilmeye başlamış. Lakin köylünün elinde doğru düzgün para olmadığından köyün bakkalından veresiye almaya başlamışlar. Bu duruma bakkal sinirlenmeye başlamış ve bu böyle gitmez diyerek tepkisini belli etmeye başlamış. Bakkal kendi çıkarları uğruna köylülerini umursamamaya başlamış. Bir hafta yemek sırası bakkala gelmiş. Herkes bakkalın yemek pişirip dağıtmasını beklerken bakkal, hem bana bir ton borcunuz var hem bir de size yemek mi pişireceğim diye çıkmış. Köylü bu duruma çok üzülmüş ve bakkalın bu davranışına anlam verememişler. Daha sonra bakkal bu köylü daha kendini geçindiremiyor diyerek bakkalı kapatıp şehre yerleşmiş. Bakkal ilk zamanlar şehirde iyi kazançlar elde etmeye başlamış, işleri yolunda gidiyormuş.

Bu arada bakkalın şehre yerleşmesinin üzerinden bir yıl geçmiş ve yeni yılda havalar çok güzel gitmiş, köylüler bu yıl çok iyi ürün alıp geçtikleri yılın zararını fazlasıyla kurtarmışlar ve yine geleneklerine devam edip yemekler yiyip, sohbetler edip, güzel vakitler geçirmeye başlamışlar. Bakkal ise işlerinin iyi gittiğinden dolayı dükkanını veresiye aldığı mallarla doldurmuş. Amacı bunları satıp çok para kazanmak ve daha da büyümekmiş. Fakat işler umduğu gibi gitmemiş. Şehirde büyük bir kriz patlak vermiş, insanlar kazançlarıyla zor geçinmeye başlamışlar. Bu bakkalı da olumsuz etkilemiş. Ellerindeki malları satamamış ve mallar elinde kalmış hepsi bozulmuş, çürümüş. Bakkal daha fazla dayanamayıp dükkanını kapatmış. Borçları için şehirde aldığı evini satmış ve gidecek yeri olmadığından çaresiz köyün yolunu tutmuş.

Tam köy meydanına geldiğinde köylünün yemek yapıp sohbet ettiklerini görmüş. Eski günleri aklına gelmiş ve gözyaşlarını tutamamış. Anlamış ki sinirle, aceleyle verdiği kararlar onu zarar vermektense başka bir işe yaramamış. Onu meydana gören köylüler onun bu haline çok üzülmüşler. İçlerinden biri sofradan kalkıp yerini bu bakkala vermiş, onu buyur etmiş. Herkes olanları bir tarafa bırakıp birlikte daha güçlü, daha huzurlu olacaklarına inanıp yemek yiyip, sohbetlerine kaldıkları yerden devam etmişler.

Merve DORUK

BIRAKTIĞIN YERDEYİM

Gece çökünce bir efkar sarar.
Sen yanımda olmasan da elbet gün doğar.
Yoksun ya gözlerim hep seni arar.
Gülü bülbülsüz beni sensiz koydular.

Artık bu şehre gelmezsin sanırım.
Sen de üzülmüşsündür, ben seni tanırım.
Bir kerecik görsem hiç durmam sarılırım.
Sensizlikten acılara kalırım.

Yokluğun hiçbir şeye benzemiyor.
Daha açmamış gülü solduruyor.
Bu ayrılık dünyanın sonunu andırıyor.
Sensizlik gün geçtikçe beni öldürüyor.

Eylül bitti, kasım geldi.
Neredesin ey gönlümün eşi !
Ne bekliyorsun geldi geçiyor ayrılık treni,
Yeter artık daha fazla yakma şu yüreği.

Aleyna SARIGÜN
ZEYTİN DALI

Türkiye teröre karşı,
Büyük Meclis'imizden karar çıktı.
Titreyerek kaçıştı teröristler,
Girince Afrin'e kahraman erler.

Sınırdan çıkıyor tanklar,
İmha ediliyor hain tuzaklar.
Kaçıyor alçaklar üçer beşer,
Dünyayı dar edecek onlara bizim yiğitler.

Kızıl elmayı hedef bilen,
Beklemesinler dönmeyeceğiz diyen,
Düğüne gidercesine cenk eden,
Anlı şanlı bizim Mehmetçikler.

Teröre destek veren kirli eller,
Az kaldı size dönecek tüm pislikler.
İslam'ın nuru bizden yana,
Allah'a kavuştu çoktan, giden şehitler.

Anaların duaları Arş'ı kaplar,
Mazlumların yarasını Mehmed'im sarar,
Bedr'in arslanları kadar
Övülecek nice yiğidimiz var.

Tüm millet tetikteyiz,
Gözümüzü budaktan esirgemeyiz.
Bize korku salamaz hayasızlar,
Sinemizden daha ne cevherler çıkar!..

Rukiye ÜZÜMCÜ

Sude Naz ADA
KÜÇÜK KEDİ

Annem sabah kahvaltısı için fırına gidip ekmek almamı istemişti. Fırın evimize çok uzak sayılmazdı. Sadece iki sokak yukarıymızdaydı. Fırına yaklaşıncamı gibi sıcak ekmek kokularımı almaya başlamıştım. Biraz daha ilerlediğimde ise fırının kapısında soğuktan büzüşmüş, tortop olmuş, bembeyaz, güzel mi güzel bir kedi yavrusu gördüm. O kadar sevimliydi ki kendimi tutamadım ve kediciği kucağıma alıp biraz sevdim. Oldukça evcil ve sakin bir hayvandı ve belliydi ki insanlara da alışkındı. Tüylerini kucağıma sürtmeye, bana sokulmaya başladı. Başımı okşadıktan sonra onu yere indirdim ve fırına girdim. Kediciğin mahzun gözlerle beni süzdüğünü fırının içinden görebiliyordum. İki ekmek, birkaç da fırından yeni çıkmış sıcak simit alıp dışarı çıktım. Arka ayaklarının üzerinde oturmuş beni bekleyen kediciği görünce gülümsedim. Gülümsememle kedinin yanımda bitmesi bir olmuştu. Bu sefer yavru kediye daha bir dikkatle baktım. Boynundaki tasmada PAMUK yazıyordu. Belli ki bu birilerinin kedisiydi bir zamanlar ve şimdi nedendir bilinmez sokağa düşmüştü. Acaba sahipleri onu terk etmişti? Eğer öyleyse çok acımasız ve taş kalpli olmalıydı. Ben bunları düşünürken Pamuk, bacaklarımın arasında dolanmaya başlamıştı bile. Ben yürüyordum, o da arkamdan geliyordu. Eve girerken Pamuk'u ne yapacaktım? Çok da sevimliydi bu küçük yavru. Ondan ayrılmak istemediğim için eve biraz uzun olan bir yoldan dönmek istedim. Ben yürüdükçe o da boynundaki tasmada şingirdayan küçük ziliyle arkamdan geliyordu. Acaba onu alsam ve bizim kedimiz olsa annemler kabul eder miydi? Pek umudum yoktu açıkçası. Çünkü annemin hayvan tüylerine alerjisi vardı. Hayatta kabul etmezdi bu kediciği. Tam da umutsuzluğa düşmüşken önünde durduğum apartmanın duvarında bir ilan gördüm. İlanda Pamuk'un resmi vardı ve onu görenlerin "insaniyet namına" belirtilen telefona ulaşmaları isteniyordu. Aaa, demek ki Pamuk kaybolduğu için sokaklardaymış! Yani sahipleri onu sokağa atmamış. Bunu anlayınca içim rahatladı. Hemen ilandaki numarayı ezberledim ve Pamuk'u kucağıma alıp eve koştum. Zile deli gibi bastığım için babam hemen açtı kapıyı. Allah'tan annem çıkmamıştı kapıya. Yoksa çok kızardı. Babama olup biteni anlattım ve Pamuk'un sahiplerinin numarasını söyledim. Babam da hemen aradı ve evimizin adresini verdi. Aile gelene kadar Pamuk'u balkonda tutabilmek için annemden izin koparmak hayli güç oldu ama sonunda ikna etmeyi başardık. Biz kahvaltımızı bitirip de sofrayı kaldırdınca zil çaldı. Gelenler Pamuk'un sahipleriydi. Onları gördüğüme sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Pamuk sokaklardan kurtulmuştu ve sıcak yuvasına tekrar kavuşuyordu. Bu işin güzel yanıydı ama bir daha onu hiç göremeyecektim. Belki bahçeye minik bir kulübe yapsak annem ona bakmama izin verirdi. Şimdi onu bir daha göremeyecektim. Üzüldüğüm anlaşılacak ki Pamuk'un sahipleri istersem onu gelip görebileceğimi söylediler. Hem onların evi de bize çok yakınmış zaten ve daha iyisi de bu ailenin benimle yaşıt bir kızları varmış. Zaten Pamuk da kızlarına doğum günü hediyesi olarak alınmış. Böyle konuşurken kızlarının benimle aynı okula gittiğini öğrenmiştim. Kızları Elif, meğerse bizim yan sınıftaymış. Bunu duyduğuma çok sevindim. Elifle mutlaka tanışacağımı söyledim. Ertesi gün okula gider gitmez Elif'i buldum. Anne ve babası olanları ona anlatmış. Bana çok teşekkür etti. Pamuk'u kısa zamanda ne kadar çok sevdiğimi söyleyince de beni evlerine davet etti. Annemlerden izin alıp bir gün onların bahçesine gittim. Hem Pamuk'la hem de Elif'le çok güzel vakit geçirmiştik. Aradan zaman geçtikçe Elif ve ailesiyle çok iyi dost olduk. Bu esnada küçük Pamuk'umuz da büyüdü ve yeni mini mini yavruları bile oldu. Şimdi Eliflerin bahçesi daha da güzel. Hemen her gün onlara uğruyorum ve kedileri doyaya seviyorum. Ne mutlu bana!..

Burak ÜCE

Merve DORUK

Ayşegül YANIK PIRTIK

Yine erkenden kalktım ve kahvaltı masasında uyuklamaya başladım. Okul başlayalı artık bir ay olmuştu, ne zaman uykusuzluktan vazgeçecektim bilmiyordum. Annem bu halime kızıyor ve her sabah söyleniyordu. “ Hadi kızım kahvaltını yap, servise geç kalacaksın, tabağını bitirmemişsin hala...” diyerek. Bugün her zamankinden farklı bir şeyler oldu. Kahvaltı masasında kapanan gözlerim birdenbire açılıverdi. O da neydi ? O ses nereden geliyordu ? Üst katta komşumuz Sevil Teyzelerden bir köpek havlaması geldi. Hemen kalkıp masadan üst katın kapısını koştum ve zili çaldım. Kapıyı Sevil Teyze açtı.

-Hoş geldin İpek ne oldu okula gitmiyor musun ?

-Gideceğim Sevil Teyze sizden bir ses geliyor. Köpek mi aldınız ?

Dedikten sonra bacaklarımın arasından o tatlı yavru geçti. Kendimi o kadar mutlu hissettim ki tarif edemeyeceğim bir mutluluktan bu. Ardından annemde benimle beraber gelmişti. Annem, Sevil Teyzeye dönüp :

-Kusura bakma Sevil tutamadık bizimkini, dedi. Sevil Teyze anneme:

- Olsun. İpek demek ki hayvanları çok seviyor. Bir akrabamız bize bakmamız için getirdi ama biliyorsun yakında küçük bir bebeğim olacak onun için bu yavru köpeği barınağa bırakmak zorundayım, dedi

Bir yandan yavruyu seviyordum bir yandan da konuşmalara kulak misafiri oluyordum. Sevil Teyzenin lafından sonra hemen anneme sevgi dolu gözlerle bakarak :

-Anneciğim lütfen onu barınağa götürmeyelim ben ona bakarım, dedim. Annem:

-Şimdi doğru eve bunu okuldan sonra konuşacağız, diyerek beni alarak evimize indirdi.

Önce Pırtık'a kocaman sarıldım, gözyaşlarımı tutamadım. Daha sonra arabaya geçip eve kadar hiç konuşmadım. Ertesi gün babam taşımacılarla kapıya geldi ve biz de yeni evimize doğru yola çıktık. Yeni evimizde bir haftayı geçirdikten sonra babamdan beni barınağa götürmesini istedim. Babamla birlikte barınağa gittiğimizde Pırtık'ın arkadaşlar edindiğini gördüm. Geriden gayet mutlu görünüyordu. Annemin dediğini şimdi daha iyi anlamıştım. Sonra Pırtık'a seslenip ona kocaman sarıldım. Bütün bir günüm Pırtık ile barınakta geçti. Babam iş çıkışı beni almaya geldi. Eve dönerken içim artık daha rahattı. Pırtık artık yeni yuvasına alışmış ve gayet mutluydu. Tabi o mutlu olduğu için artık bende mutluydum.

Annem isteklerimi üstelememden hoşlanmazdı ve dediğini yaptım sesimi çıkarmadan kahvaltımın hepsini bitirip servis için binanın önüne indim. Servis geldi ve annemi öpüp okulun yolunu tuttum. Bugün dersler geçmek bilmiyor, akşam bir türlü olmuyordu. Çünkü hep aklımda yavru köpek vardı. Acaba annem, babam eve almamıza müsaade edecek mi ? Acaba yavru köpek beni sevecek mi ? Bu sorularla nihayet akşamı ettim. Servisten indim kapıyı çaldım. Kapıyı annem açtı. Ayakkabılarımın bağcığını açmak için eğildiğimde karşımda boncuk gibi iki göz fark ettim. Bu o sevimli yavruydum. Annem ben okuldakken babamla konuşmuş, daha sonra köpeği eve almayı kararlaştırmışlardı. Sevil Teyzeye, anneme, babama ne kadar teşekkür etsem azdı.

Artık evimizin yeni bir üyesi vardı. Sabahları okula giderken gelip yatağıma beni uyandırıyor, okul dönüşü kapıda beni karşılıyordu. Adını da “Pırtık” koymuştuk. Pırtık ile hafta sonları gezmeye çıkıyorduk. Onunla parkta, bahçede dolaşıyorduk.

Bir gün okuldan eve geldiğim de annemin ve babamın suratının asık olduğunu gördüm. Ne olduğunu anlayamıyordum. Garip bir sessizlik vardı evin içerisinde. Tek gülüp oynayan her şeyden habersiz olan Pırtık'tı. Babam sessizliği bozdu :

-İpek sana bir şey söylemem gerekli bu evden taşınmamız gerekli, dedi.

Tamam ilk başta garipsemişim ama babamın işi için olduğunu anlamıştım. Çünkü bir süredir babamın çalıştığı iş yerinin başka bir şubesine terfi ile gitmesi gerektiğini konuşuyordular. Babama dönüp :

-Tamam ama neden bunun için suratınız asık babacığım ? Taşınalım hem yeni evimizde Pırtık'a bir kulübede yaparız. Artık Pırtık büyüdü evde rahat edemiyor, dedim. Babam lafı hiç uzatmadan :

-İpek yeni evimizde Pırtık bize eşlik edemeyecek, o artık çok büyüdü ve ev içerisinde çok sıkılıyor, kendine yeterli alanı bulamıyor, dedi.

Babamın bu lafları beni çok üzmüştü. Ne diyeceğimi bilemedim. Hemen Pırtık'ı alıp odaya gittim. Birkaç gün sesim soluğum çıkmadı. Sadece Pırtık ile konuşuyordum. Annem de bir yandan eşyaları kolilere yerleştiriyordu, yani ayrılık vakti yaklaşıyordu. Ben ise nasıl Pırtık'tan ayrılacağımı bilmiyordum. Yine odada Pırtık ile oynarken annem geldi. Beni dizine oturtup:

-Bak güzel kızım, hayvanlar her zaman insanların iyi birer dostu olmuştur. Ama nasıl insanların doğal bir yaşamı varsa hayvanların da doğal bir yaşamı var, dedi. Hem her hafta sonu barınağa Pırtık'ı görmeye gideceğiz, dedi. Pırtık'ı yalnız bırakmayacağımızı, söyledi.

Artık bu sonuca alışmamın gerekli olduğunu anlamıştım. Anneme :

-Peki, anneciğim haklısın, dedim.

Odadan çıkıp anneme eşyaları toplaması için yardım etmeye başladım. Biz eşyaları toplarken Pırtık da etrafımızda turluyordu. Ertesi gün babam, ben ve annem Pırtık'ı yeni yuvasına götürmek için arabamıza bindik. Nihayet barınağa geldik. Çok büyük bahçesi olan bir yerdin. Kırpık gibi bir çok köpek vardı bahçede. Yetkililerle babam görüştü ve artık Pırtık ile ayrılık vaktiydi.

Semra DORUK KARDEŞLİK

Kardeş ol, birlik ol.
Üzgün ol, mutlu ol.
Yoldaş ol, kardeşlik yap.
Hep aynı yola sap.

Kardeştir can dostun.
Hep yanında dursun.
Bırakmasın elinden tutsun.
Kardeş ol, birlik ol !

İnsanız hata olur sonuçta,
Öfkeni unut, içinde tutma.
Kim gelmiş diye sorma.
Aç kapıyı sarıl ona.

Kolay da zor da o olsun yanında.
İste onu hep yanı başında.
Kol kola verin her koşulda.
Kardeş olsun arkadaşın sana.

Bir yudum su içsen.
İçtiğinde şükretsen.
Sen sen ol bırakma kardeşini !
Her zaman tut elinden.

İMTİYAZ SAHİBİ

Osman ERTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Gökhan KARACAOĞLU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zeynep DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Alev TEKİN

Ayhan TEMİZ

Remziye SEZER

YAYIN KURULU

Suat KARGA

Merve Rabia KARACA

Tuğba AYAZOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AKKUZULU ORTAOKULU

Akkuzulu Mahallesi 06760 Çubuk / Ankara

0312 825 42 28